

1944. január 30.

Az eddigi legnagyobb háború ötödik évében mindenki előtt nyilvánvalóvá kellett hogy váljon ennek a világháborúnak az oka, értelme és célja. Régen elmúlt az az idő, amikor még az lehetett a látszat, hogy ebben a háborúban is csak az Anglia által oly gyakran szított európai fegyveres összetűzések egyikéről van szó, amely az angol világbirodalom érdekében a kontinens figyelmének az elterelésére és az egyensúly fenntartására szolgál. [...] Függetlenül attól, hogy ez a háború hogyan végződik, Anglia végleg leszerepelt a kontinensen. Többé nem az a kérdés, hogy ebben a háborúban a régi egyensúly fenntartható vagy helyreállítható-e, hanem az: ki lesz a háború végén Európa meghatározó ereje? Vagy a legerősebb népekből álló európai népek családja, vagy a bolsevista kolosszus.

Egyes angol lapok azt híresztelik, hogy Oroszországnak Németország legyőzése után semmi oka nincs arra, hogy tovább nyomuljon előre Európában, megelégszik a német nép kiirtásával. Ez azonban éppúgy az európai hülyék számára kitalált zsidó feltételezés, mint az, hogy amint ennek a háborúnak vége lesz, Anglia azonnal átveszi a vezetést a Szovjet-Oroszország elleni háborúban.

Először is a népek küzdelmében részt vett győztesek nem hagyják, hogy angol újságírók határozzák meg céljaikat, másrészt a bolsevizmus győzelme esetén Európa gyászos maradéka Anglia vezetésével aligha lenne képes harcolni az Európát eluraló eurázsiai kolosszus, a Szovjetunió ellen. Annál inkább sem, mert egy ilyen háború katonai kilátásait csak egy teljesen őrült tekintheti biztatónak. Ezenkívül minden európai tudja, hogy az esetleg fennmaradt nyugat-európai kis állammaradványoknak csak az a dicsőség jutna, hogy a kanadaiakból, ausztráliaiakból, új-zélandiakból dél-afrikaiakból stb. álló világbirodalmi csapatokhoz hasonlóan az angol világhatalom fenntartásáért és saját embereik életének megvédéséért folyó harcban ők hozzák a véráldozatot.

Ezért egy dolog egészen biztos: ebben a háborúban csak egyetlen győztes lehet, és az vagy Németország, vagy a Szovjetunió! Németország győzelme Európa fennmaradását, a Szovjetunió győzelme Európa megsemmisítését jelenti.

[...] Anglia és az Egyesült Államok számára többé nem az a kérdés, hogy ez után a háború után a bolsevizmust le akarják-e vagy le tudják-e győzni, hanem az, hogy képesek lesznek-e saját országukban a bolsevizmus ellen védekezni. [...]

Ha Németország vereséget szenvedne, néhány hónapon belül megpecsétlődne az észak-, közép- és dél-amerikai államok sorsa is. Rövid időn belül Nyugat is követné őket. Tíz éven belül a legősibb kultúrkontinens elvesztené leglényegesebb jellemvonásait, megszűnne a nekünk, mindannyiunknak oly drága kép a több mint két és félezer éves művészeti és gazdasági fejlődésről. A népek, ennek a kultúrának a hordozói, ezen nemzetek szellemi vezetésének reprezentánsai valahol Szibéria erdeiben vagy mocsaraiban pusztulnának el, ha nem irtanák ki őket egy-egy tarkólvéssel.

Forrás: Hitler háborús beszédei. Fordította: Takács László. In: Rubicon első különszám. A második világháború. 1. rész. Budapest, 1999. 46–47.